

[Holstein.]

den kunstige Fastsættelse af Kronens Værdi“

— ja, det er det, der er sket og stadig sker —, „kommer man meget hurtigt ind i en Situation, hvor der er endnu større økonomisk Uligevægt i vort Samfund, og saa bidrager man til at forværre den Kri-situation, som det dog skulde være Hovedopgaven at se at komme ud af.“

Jeg er til Punkt og Prikke enig med det ærede Medlem i disse Grundbetragtninger. Jeg kan ikke se rettere end, at denne selvforskyldte forværede Kri-situation allerede er begyndt at indtræde og vil blive fortsat, hvis der ikke i den Valutapolitik, som nu skal tilrettelægges, slaas Bom for en Fortsættelse.

Hvis man spørger om Formaalet med den danske Valutapolitik, saa er der et eneste, som alle Partier og alle Erhvervs-kredse i Befolkningen er enige om: Vi vil ikke slippe Magten over den danske Valuta, vi vil ikke se den paa ny boltre sig som en Prop paa Verdenskonjunkturs og den internationale Finansspekulations Bølger, og vi vil sidst af alt se den forlise i disse. Men udover denne negative Enighed synes det mig, at der i alle Kredse hersker en forfærdende Uklarhed og Usikkerhed baade med Hensyn til de positive Maal og de rette Midler. Jeg ser ikke rettere end, at Danmarks økonomiske Situation i Oktober var, eller i hvert Fald nu i Marts viser sig at være, en Kri-situation i det smaa og hjemlige ganske analog med den engelske. Som vi havde England optimistisk og fortrøstningsfuldt i 1925 gennemført Paripundet. I tre store fortræffelige finanspolitiske Artikler i „Times“ for 22. Oktober 1931 — den ene under Titelen: Hvad er Guldfoden?, den anden under Titelen: Hvorfor England forlod Guldfoden? og den tredje under Titelen: Hvad er Meningen med Forandringen? — udtaler den paagældende Finansekspert ved Bladet, at det ikke vilde være *fair* at bebrejde Politikerne den Politik, som i 1925 bragte os tilbage til Guldet, og saa paaviser Finanseksperter, hvorledes det var paa det daværende Tidspunkt fuldstændig uberegnelige og uoverskuelige verdensøkonomiske Forhold, som nu har bragt England i den Nødvendighed paa ny at maatte forlade Guldfoden og deprecere sin Valuta, og Finanseksperter gør gældende, efter at have omtalt disse Aarsager, at det, der nu maa tilstræbes, det er først og fremmest at raade Bod paa den hjemlige medvirkende Aarsag til, at England maatte forlade Guldfoden, nemlig det, som det

ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal har kaldt Uoverensstemmelsen mellem Udgifter og Indtægter.

Hvis man ikke vidste bedre, kunde man tro, at hele „Times“ Udredning paa dette Punkt var skrevet af efter det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdals eneste Tale; det er i Virkeligheden ganske de samme Synspunkter, der er ført frem for Englands Vedkommende. Som Danmark har England haft finansielle, erhvervspolitiske og sociale Genvordigheder i Aarene efter Guldmøntfodens Indførelse, stadig voksende, kæmpemæssige sociale Udgifter, stigende Arbejds-løshed, Opretholdelse af for højt Lønning-niveau i Forhold til Faldet i Engrospriserne paa Englands Engrosartikler, stagnerende Produktion, formindsket Eksport, forøgede direkte Skatter, formindsket Nationalindkomst, Binding af kæmpemæssige Kapitalbeløb i Udlandet, frosne Kreditter, som det viser sig umuligt at gøre likvide, og som for en stor Del paa Grund af de politiske og økonomiske Forholds fortvivlede Udvikling i de paagældende Lande er blevet dubiose Kapitalfordringer, som det maaske i stort Omfang vil blive nødvendigt at nedskrive.

Den væsentligste Forskel synes mig at være, at medens Englands nationaløkonomiske Balance for en stor Del er svækket paa Grund af Tab paa udenlandske Tilgodehavender, er Danmarks svækket paa Grund af en, med de foreliggende verdensøkonomiske Forhold og Vilkaar maalt, kæmpemæssig indenrigsk Gæld.

Det var Uudholdeligheden, ja under de givne verdensøkonomiske Forhold Umuligheden af at opretholde det engelske Pund, der bevirkede, at England resolut nedskar sin Mønt.

Men hvad gjorde England samtidig for at sikre sig Magt og Herredømme over sin Valuta? Ministeriet Macdonald har nøjagtig gjort alt det, som Ministeriet Stauning ikke alene har undladt og forsømt at gøre, men hidtil har handlet stik i Strid med. Den engelske Regering har med en gigantisk Kraftanspændelse søgt og i Hovedsagen faaet gennemført det, som det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal kalder Tilvejebringelse af Overensstemmelse mellem Prisniveauerne for de nationale Udgifter og Indtægter. Den har beklippet og barberet sin Finanslov med mægtige Reduktioner paa Tjenestemandslønninger og Udgifter til Skolevæsenet, paa Arbejdsløshedsudgifter og Sygeforsikringsudgifter, paa de militære Budgetter og ved Standsning eller Reduk-